

Arrest

nr. 290 301 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren in 1990.

1.2. Verzoeker dient op 18 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 april 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker wordt op 15 maart 2021 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar, zonder uitstel, en een boete, wegens poging tot moord op zijn echtgenote.

1.5. Verzoeker wordt op 28 juni 2022 gehoord in de gevangenis door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. De commissaris-generaal neemt op 22 december 2022 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger van de Gibil Cad-clan, een minderheidsclan. U bent in 1990 in Mogadishu geboren. Bij het uitbreken van de burgeroorlog in 1991 is uw familie naar de stad Marka (provincie Lower Shabelle) verhuisd. U hebt uw hele leven in Marka gewoond. U verdiende de kost door de snacks die uw moeder thuis bereidde te verkopen op de markt. In juni 2014 stond u, zoals gewoonlijk, op de markt met snacks. Ahmed, een verre kennis, vroeg u een pakje te bewaren. U ging akkoord. Niet veel later kwamen soldaten de markt ontruimen. Er was een grote controle tegen mogelijke opstandelingen aan de gang. U sputterde tegen bij deze controle, waarop de soldaten uw kraampje doorzochten. Ze vonden het pakje van Ahmed, waarin een pistool bleek te zitten. U werd meteen gearresteerd. Uw vader kwam bemiddelen in het politiebureau. U vertelde, via uw vader, hoe u aan het pistool kwam. Toch moest u een nacht in de gevangenis blijven. De dag erna moest u uw onschuld aantonen door het ingepakte wapen aan Ahmed terug te geven. Ahmed nam het pakje aan. Daarop heeft de politie Ahmed gearresteerd, aangezien hij lid zou zijn van Al-Shabaab. Hierna werd u vrijgelaten. Uw vader vermoedde dat deze ontwikkelingen niet in goede aarde zouden vallen bij Al-Shabaab en stelde voor dat u thuis zou blijven. Na vijf dagen kwamen enkele leden van Al-Shabaab naar uw huis. Ze vroegen naar u. Uw broer trachtte hen weg te sturen. Daarop ontstond een gevecht. Uw broer werd daarbij doodgeschoten. Diezelfde avond bent u naar het huis van uw oom in een andere wijk in Marka gevlucht. Daar zat u ongeveer een week ondergedoken, tot uw reis geregeld was. Begin juli 2014 hebt u Somalië verlaten. Na een reis van meer dan een maand kwam u op 17 augustus 2014 in België aan. De dag erna vroeg u internationale bescherming. U vreesde door Al-Shabaab gedood te worden bij een terugkeer naar Somalië. Het CGVS besliste op 30 april 2015 u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 15 maart 2021 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar zonder uitstel en een boete wegens een poging tot moord op uw echtgenote. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 2 april 2021 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken.

In het kader van het onderzoek naar de geldigheid van uw beschermingsstatus legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een PSD-verslag met oog op uitgaansvergunningen om uw kinderen te bezoeken, een goedgekeurd afbetalingsplan van uw penale boete, een betalingsbewijs van de eerste twee betalingen van uw penale boete, e-mailverkeer van Josje Bourgeois, maatschappelijk assistent van uw partner Kaltuma, een overzicht van de (video)bezoeken tussen u en uw partner en kinderen, foto's van uw gezin, knutselwerk van uw kinderen voor Vaderdag, een attest van inburgering, certificaten van opleidingen, een brief van de lesgever, een overzicht van uw tewerkstellingen, een arbeidsovereenkomst tewerkstelling OCMW Antwerpen.

B. Motivering

Op 30 april 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Lower Shabelle, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het ontbreken van bescherming of een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status heden moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 15 maart 2021. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld bent tot 10 jaar opsluiting wegens poging tot moord.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §1 of §2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een

vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 15 maart 2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor een poging tot moord op uw echtgenote. Uit de feiten zoals omschreven in het vonnis, de motivering ervan en de strafmaat blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. U hebt op 23 september 2020 uw echtgenote meerdere diepe messteken toegebracht in de hals en de arm, en hebt haar nadien nog trachten te verstikken met een kussen. De rechtbank omschreef de feiten als “uitermate ernstig”, wees er onder andere op dat u “buitensporig en levensgevaarlijk geweld” hebt gebruikt en oordeelde dat u blijk gaf van “een totaal gebrek aan respect voor het leven en de fysieke integriteit van [uw] echtgenote en de psychische integriteit van [jullie] jonge kinderen.” Over de voorbedachtheid kon volgens de rechtbank geen gerede twijfel bestaan. Uw betoog als zou u ontoerekeningsvatbaar geweest zijn op het moment van de feiten – u zou een acute psychose gehad hebben, wat op zijn beurt een ontwenningverschijnsel zou zijn geweest omdat u gestopt was met uw druggebruik – werd door de rechtbank niet aanvaard.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U had op 28 juni 2022 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Gevraagd naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België dient te behouden, verklaart dat u in eerste instantie dat uw vrouw en kinderen hier wonen en u hier een goede toekomst wil opbouwen. Ook wil u andere familieleden naar België laten overkomen. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van Al-Shabaab. U blijft erbij dat u in het verleden problemen met hen kende, maar past uw verklaringen over de feiten die de vluchtaanleiding vormden enigszins aan. Voorts verklaart u dat Al-Shabaab uw familieleden na uw vertrek eveneens problemen heeft bezorgd. Deze problemen hebben evenwel niets met uw vluchtaanleiding te maken. Een andere reden is het gegeven dat u tot de gibil cad/Shanshi behoort, een minderheidsclan in Somalië die volgens u gediscrimineerd en beroofd wordt en op geen enkele bescherming kan rekenen in Somalië (CGVS 28/06/2022, p. 7-13).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Deze documenten met betrekking tot uw identiteit, uw studies en werk in België, uw gezin, het contact met uw gezin sinds uw detentie, uw strafuitvoering (het betalen van een boete) en uw uitlatingsvergunningen. Uit dit laatste blijkt dat er een positief advies verleend werd voor maandelijkse uitgaansvergunningen en dat uw echtgenote open staat voor familiale bezoeken in haar aanwezigheid. De inhoud van deze documenten doet evenwel geen afbreuk aan de motivering in het vonnis en de ernst van het misdrijf dat u pleegde.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Somalië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending van de artikelen 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“De bestreden beslissing betoogt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Ter adstructie van deze conclusie betoogt verwerende partij:

- dat de rechtbank de feiten als uitermate ernstig omschreef;
- dat er volgens de rechtbank geen gerede twijfel kon bestaan over de voorbedachtheid;
- dat de rechtbank het betoog dat verzoeker een acute psychose heeft gehad, niet heeft aanvaard;

De bestreden beslissing is gesteund op een onjuiste lezing c.q. een onjuiste weergave van het betreffende vonnis van de correctionele rechtbank.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij betoogt, weerhoudt de correctionele rechtbank in haar vonnis wél degelijk de stelling dat verzoeker de feiten heeft gepleegd in een acute psychose. De rechtbank stelt immers uitdrukkelijk (p. 5; zie stuk 2):

“ (...) In antwoord op een opmerking van de raadsman van beklaagde, stelde dokter D.V. dat beklaagde psychotisch was op het moment van de tenlastegelegde feiten wat hij zelf heeft uitgelokt door zijn druggebruik, waarvan hij zeer goed wist dat het hem paranoïde maakte en wat hij geheel vrijwillig gebruikte.

(...)

Er zijn voldoende aanwijzingen voor het ontstaan van een psychose als gevolg van een langdurig en overmatig druggebruik. (...) ”

De rechtbank sluit zich daarbij aan bij het verslag van de deskundige, psychiater D.V., die in haar verslag dd. 24 december 2020 schrijft: [...]

Ook het uitgebreid verslag van de FOD Justitie dd. 18 mei 2022 bevestigt het bestaan van de psychose op het ogenblik van de feiten, geeft in detail weer in welke omstandigheden het misdrijf werd gepleegd, en verduidelijkt dat er thans een laag risico op toekomstig gewelddadig gedrag kan worden weerhouden (zie o.a. p. 6 (stuk 3)): [...]

Hoewel uit de gevoegde stukken duidelijk naar voren komt dat de feiten werden gepleegd onder de directe invloed van een acute psychose met niet-corrigeerbare wanen (welke nota bene het gevolg is van de traumata ervaren in het land van herkomst (zie verslag dd. 18 mei 2022 van de maatschappelijk assistente (p. 9 (stuk 3)), stelt verwerende partij – tegen de stukken in- dat er in hoofd van verzoeker geen acute psychose zou geweest en verzuimt verwerende partij aldus ook op enigerlei wijze rekening te houden met de omstandigheid dat de feiten onder invloed van een psychose werden gepleegd, i.e. uiteraard wel een relevant element ter beoordeling van de vraag naar de ernst van een misdrijf.

Dat de gepleegde feiten an sich uiteraard bijzonder ernstig zijn, staat redelijkerwijze buiten betwisting, doch de omstandigheid dat de feiten gepleegd werden onder invloed van een psychose heeft wel invloed op de beoordeling van de ernst van het gepleegde misdrijf. De ernst van het feit en de ernst van een misdrijf zijn onderscheiden noties welke een eigen autonome beoordeling vergen. Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf dient rekening gehouden te worden met alle omstandigheden van de zaak.

In casu wordt in de bestreden beslissing evenwel geen rekening gehouden met de door de deskundige en rechtbank uitdrukkelijk weerhouden psychose, i.e. nochtans een omstandigheid welke van aard is de ernst van het misdrijf (niet van de feiten an sich) wel enigszins te relativeren.

De beoordeling in het kader van art. 55/5/1 § 1 van de Vreemdelingenwet werd m.a.w. door verwerende partij op een manifest onzorgvuldige en onredelijke wijze uitgevoerd.

Een schending van voormeld artikel iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen”.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift het vonnis van de correctionele rechtbank van 15 maart 2021 toe, evenals een verslag met het oog op uitgaansvergunningen.

3. De beoordeling

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

Artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

3.3.2. Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

3.3.3. Het begrip “ernstig misdrijf” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., § 45). De in artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (ibid., §§ 43-47 en 51). Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

3.3.4. Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”, januari 2016) blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR” (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

3.3.5. In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

3.3.6. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.3.7. Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 15 maart 2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor een poging tot moord op uw echtgenote. Uit de feiten zoals omschreven in het vonnis, de motivering ervan en de strafmaat blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. U hebt op 23 september 2020 uw echtgenote meerdere diepe messteken toegebracht in de hals en de arm, en hebt haar nadien nog trachten te verstikken met een kussen. De rechtbank omschreef de feiten als “uitermate ernstig”, wees er onder andere op dat u “buitensporig en levensgevaarlijk geweld” hebt gebruikt en oordeelde dat u blijk gaf van “een totaal gebrek aan respect voor het leven en de fysieke integriteit van [uw] echtgenote en de psychische integriteit van [jullie] jonge kinderen.” Over de voorbedachtheid kon volgens de rechtbank geen gereede twijfel bestaan. Uw betoog als zou u ontoerekeningsvatbaar geweest zijn op het moment van de feiten – u zou een acute psychose gehad hebben, wat op zijn beurt een ontwenningverschijnsel zou zijn geweest omdat u gestopt was met uw druggebruik – werd door de rechtbank niet aanvaard.*

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U had op 28 juni 2022 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Gevraagd naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België dient te behouden, verklaart dat u in eerste instantie dat uw vrouw en kinderen hier wonen en u hier een goede toekomst wil opbouwen. Ook wil u andere familieleden naar België laten overkomen. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van Al-Shabaab. U blijft erbij dat u in het verleden problemen met hen kende, maar past uw verklaringen over de feiten die de vluchtaanleiding vormden enigszins aan. Voorts verklaart u dat Al-Shabaab uw familieleden na uw vertrek eveneens problemen heeft bezorgd. Deze problemen hebben evenwel niets met uw vluchtaanleiding te maken. Een andere reden is het gegeven dat u tot de gibil cad/Shanshi behoort, een minderheidsclan in Somalië die volgens u gediscrimineerd en beroofd wordt en op geen enkele bescherming kan rekenen in Somalië (CGVS 28/06/2022, p. 7-13).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Deze documenten met betrekking tot uw identiteit, uw studies en werk in België, uw gezin, het contact met uw gezin sinds uw detentie, uw strafuitvoering (het betalen van een boete) en uw uitlatingsvergunningen. Uit dit laatste blijkt dat er een positief advies verleend werd voor maandelijkse uitgaansvergunningen en dat uw echtgenote open staat voor familiale bezoeken in haar aanwezigheid. De inhoud van deze documenten doet evenwel geen afbreuk aan de motivering in het vonnis en de ernst van het misdrijf dat u pleegde.”

3.3.8. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker benadrukt dat hij op het ogenblik van de gepleegde feiten onder invloed was van een psychose, zodat dit de ernst van het gepleegde misdrijf enigszins relativeren. Verzoeker citeert dienaangaande uit het vonnis van de correctionele rechtbank, waarvan hij de commissaris-generaal een onjuiste lezing toedicht.

3.3.9. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoekers betoog getuigt van het enigszins selectief citeren van voormeld vonnis. Zo leest de Raad in het vonnis terug dat: *“Dokter D. V. besloot dat beklaagde op het ogenblik van de feiten en op het ogenblik van het deskundigenonderzoek niet lijdt aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Zij adviseert een psychiatrische medicamenteuze opvolging en verdere integratiebegeleiding. In antwoord op een opmerking van de raadsman van beklaagde, stelde dokter De Vos dat beklaagde psychotisch was op het moment van de tenlastegelegde feiten wat hij zelf heeft uitgelokt door zijn druggebruik, waarvan hij zeer goed wist dat het hem paranoïde maakte en wat hij het vrijwillig gebruikte. Dokter D.V. stelde vast dat beklaagde intellectueel op een gemiddeld begaafd niveau functioneert (geschat tQ +/- 100) en is van oordeel dat hij in staat kan geacht worden om zijn gedragingen toereikend te plannen en te organiseren. Hij zal doorgaans niet manifest impulsief handelen en/of reageren. Een vertekende beleving van de realiteit en/of intoxicatie door drugs kunnen echter een drempelverlagend effect hebben waardoor de kwaliteit van de zelfbeheersing kan dalen en de kans op een impulsdoorbraak vergroot. Er zijn voldoende aanwijzingen voor het ontstaan van de psychose als gevolg van langdurig en overmatig druggebruik [...] Beklaagde heeft zelf actief bijgedragen tot zijn psychotische toestand door zijn jarenlang overmatig cannabisgebruik. Hij wist dat deze verslaving een negatieve invloed had op zijn gemoedstoestand; zijn eigen partner weigerde hem jaren het verblijf in de*

gezinswoning omwille van deze verslaving. Dat hij net de maanden voordien gestopt was met zijn cannabisgebruik en daardoor, ten gevolge van ontwenningsverschijnselen, in een psychose was beland, doet daaraan geen afbreuk, daar deze verschijnselen even goed het gevolg zijn van een toestand waarin beklaagde zichzelf gebracht had". Er werd door de rechtbank geoordeeld dat het verweer van verzoeker niet kon worden aangenomen en dat verzoeker op het ogenblik van de feiten niet leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast, waarbij verzoeker zelf actief heeft bijgedragen tot zijn drempelverlagende en psychotische toestand, voortvloeiend uit het drugsgebruik en/of de ontwenningsverschijnselen. Ook de verwijzing naar en citaten uit het uitgebreid verslag met het oog op uitgangsvergunningen van 18 mei 2022, werpen geen ander licht op de ernst van het door verzoeker gepleegde misdrijf. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van de zaak, waaronder de aangevoerde acute psychose. Verzoeker blijft in zijn uiteenzetting evenwel blind voor de vaststelling dat hijzelf verantwoordelijk is voor zijn psychotische toestand, waaraan hij actief heeft bijgedragen door zijn drugsmisbruik, waarvan hij wist dat dit een negatieve impact had op zijn gemoedstoestand.

3.3.10. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, wees de correctionele rechtbank op de "uitermate ernstige" aard van de feiten, waarbij verzoekers echtgenote meerdere diepe messteken in de hals en arm werd toegebracht en waarbij verzoeker vervolgens nog trachtte zijn echtgenote te verstikken met een kussen, dit alles in het bijzijn van zijn zeer jonge kinderen. De correctionele rechtbank heeft bij de beoordeling van de straftoemeting, rekening gehouden met de aard en de bijzondere ernst van de feiten, de traumatiserende gevolgen voor het slachtoffer en voor hun jonge kinderen, die getuige waren van de feiten, de leeftijd en persoonlijkheid van beklaagde, zijn agressieve ingesteldheid, de persoonlijke situatie van beklaagde en zijn blanco strafregister. Er werd niet ingegaan op verzoekers verzoek tot uitgestelde gevangenisstraf mits naleving van probatievoorwaarden, omdat dergelijks een onvoldoende signaal zou zijn om verzoeker bewust te maken van de ernst van de feiten.

3.3.11. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen – met name het meermaals toedienen van levensbedreigende diepe messteken in de hals en arm, evenals het trachten verstikken van zijn echtgenote, dit alles in het bijzijn van zijn zeer jonge kinderen en met voorbedachten rade – zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 30 april 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.12. In de mate dat verzoeker nog zou verwijzen naar het laag recidive risico, herhaalt de Raad dat subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bedoeld artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

3.3.13. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker. De door verzoeker aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. X). 2.2.2.3.

3.5. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 30 april 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES